

Arrest

nr. 336 152 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2024 *“inhoudende een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf op basis van artikel 74/20 Vw.”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster trad op 6 januari 2021 in Ghana in het huwelijk met haar Nederlandse echtgenoot.

Verzoekster werd op 29 september 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart in navolging van haar aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

Op 19 juli 2023 levert het parket van Oost-Vlaanderen een negatief advies af inzake de erkenning van verzoeksters huwelijk in België omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

Op 13 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verzoeksters verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene bewam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 11.03.2022 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd op 29.09.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeende Nederlandse echtgenoot M. (...) C. (...) ((...)) met wie zij zich vestigde. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Accra op 06.01.2021. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Oost-Vlaanderen op 19.07.2023, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Eeklo op 31.07.2023 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen.

Het Openbaar Ministerie motiveert zijn advies als volgt:

"Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van één van de van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

- Op het moment dat mijnheer zich in mei 2021 aanbood bij de Dienst Burgerzaken voor een tenlastelegging (sic – wellicht wordt tenlastenneming bedoeld) om een D-visum voor mevrouw aan te vragen kon hij niets vertellen over haar, zelfs geen geboortedatum of plaats. Toen ze nadien samen op gesprek kwamen op 12/4/2022 bleek dat partijen elkaar niet goed kennen. Mevrouw liet een ontevreden indruk na. Aangezien mevrouw niet kan schrijven, kon zij de vragenlijst niet invullen.

- Uit informatie van de Dienst Burgerzaken blijkt dat mevrouw nog twee kinderen in Ghana heeft. Indien zij verblijfsrecht in België zou krijgen kunnen haar kinderen hier eveneens aanspraak maken in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging.

- Uit verschillende woonstcontroles blijkt dat mijnheer nooit aangetroffen kon worden op het adres (...) te 9900 Eeklo, waar hij samen met mevrouw ingeschreven staat. Uit navraag bij de burens is gebleken dat op het desbetreffende adres een vrouw alleen zou wonen, ze er geen man hebben gezien, noch kinderen en dat mevrouw in een wasserette werkt met vrije dag op dinsdag.

- Bij de woonstcontrole van 17 januari 2023 werd mijnheer andermaal niet aangetroffen. Mevrouw deelde toen mee ruzie te hebben met mijnheer, dat ze hem al twee maanden niet meer gezien had en ze hem ook niet meer kon bereiken.

- De politie ontving informatie van het sociaal secretariaat over mijnheer dat zijn laatst gewerkte dag bij zijn werkgever, (...), 28/10/2022 was. Zijn contract werd beëindigd wegens ongewettigde afwezigheid.

- Mevrouw diende al eerder een visumaanvraag in, met name op 5/4/2019 voor Frankrijk (type C-30 dagen) omwille van toeristische redenen. De aanvraag werd haar geweigerd omdat het doel en de omstandigheden

van het verblijf onvoldoende aangetoond werden, noch toonde ze aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om het verblijf en de terugkeer te bekostigen.

- De bovenstaande elementen tonen aan dat er van een duurzame relatie tussen partijen geen sprake is. Nu mevrouw niet weet waar mijnheer zich ophoudt en er kennelijk geen enkel contact (meer) is tussen partijen kan er alleen maar worden besloten dat partijen het buitenlands huwelijk zijn aangegaan enkel en alleen om mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel toe te kennen."

Betrokkene werd per brief van 11.10.2023 in kennis gesteld van het feit dat de DVZ overwoog haar verblijfsrecht in te trekken omdat haar huwelijk een schijnhuwelijk betrof. Er werd haar onder meer de kans geboden om elementen aan te brengen over de aard en de hechtheid van haar gezinsbanden. Betrokkene maakte via haar advocaat ongedateerde foto's over. Van deze foto's werden de helft vermoedelijk op de dag van het huwelijk genomen (te zien aan de klederdracht en het feit dat de betrokkenen aan een tafel aktes lijken te ondertekenen).

Van de andere (bijzonder onduidelijke) foto's kan niet afgeleid worden waar, wanneer en in welke context ze werden genomen. Twee ervan vermelden "Saturday" zonder verdere datum. Deze foto's volstaan niet om de analyse van het parket te weerleggen. Betrokkene zijn nu al drie jaar gehuwd, van hen mag verwacht worden dat ze meer en meer overtuigende stukken kunnen overmaken die de opbouw van een duurzame levensgemeenschap kunnen staven.

Bovendien werd mijnheer M. (...) OP 03.10.2023 ambtshalve geschrapt. Het voorstel daartoe dateert reeds van 21.03.2023. Betrokkenen wonen dus al minstens sedert maart 2023 niet meer op hetzelfde adres.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat niet uit het dossier blijkt dat betrokkene of haar echtgenoot stappen hebben ondernomen om het huwelijk via de familierechtbank te laten erkennen.

Tot slot is ook het feit dat betrokkene en de Nederlandse referentiepersoon tussen 11.03.2022 en 03.10.2023 officieel ingeschreven stonden op hetzelfde adres – hoewel mijnheer klaarblijkelijk op 21.03.2023 al niet meer in de woning woonde – geen afdoende bewijs van een gezinsleven (RvV nr. 189 065 van 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectieve beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande bevindingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek en de elementen van het administratief dossier dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Unieburger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor zover betrokkenen zou stellen dat de DVZ eerst het huwelijk zou hebben erkend en nu zou terugkomen op deze erkenning dient te worden opgemerkt dat het feit dat de DVZ reeds eerder een F-kaart toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk niet verhindert dat DVZ alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen (RvV 240.055, 26.08.2020, punt 2.1.2 derde paragraaf). In casu werd het onderzoek van het parket naar de aard van de relatie pas afgerond op 19.07.2023 ofwel nadat betrokkene in het bezit was gesteld van haar F-kaart. Dit betreft een nieuw gegeven dat de DVZ niet bekend was op het moment dat het verblijfsrecht en daaropvolgend de F-kaart aan betrokkene werd toegekend.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 11.10.2023 een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Eeklo. Betrokkene maakte naar aanleiding van dit onderzoek de volgende stukken over:

- Kopie paspoort en visum

- Voltijdse arbeidsovereenkomst met (...) NV van onbepaalde duur

- Loonfiches

- Inschrijvingsformulier Nederlandse lessen schooljaar 2022-2023 + verlenging leerdoelen

- Foto's

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Er werden na 11.12.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinstoestand in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Zij heeft geen kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Ze woont thans in bij een andere man. Echter blijkt niet uit het dossier of de door betrokkene aangereikte stukken dat ze met die man een relatie zou hebben. Zoals hierboven reeds werd aangehaald vormt het feit dat twee personen op hetzelfde adres staan ingeschreven geen afdoende bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven.

Betrokkene kwam op 24.02.2022 aan in België, nu dus iets meer dan twee jaar geleden. Zij verblijft nog niet zéér lang in België.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de sociale, culturele of familiale banden die zij heeft met haar herkomstland, waardoor het redelijk is te stellen dat deze geen bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing. Zij zou er blijkens het onderzoek van het parket nog twee kinderen hebben. Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, waardoor mag verondersteld worden dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Verder worden een aantal stukken overgemaakt waarmee betrokkene wellicht haar integratie in België wenst aan te tonen.

Vooreerst wordt een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen voorgelegd alsook een document waaruit blijkt dat betrokkene leerdoelen werden verlengd. Het gaat hier echter nog om zeer prille stappen naar integratie op sociaal en cultureel vlak. Betrokkene heeft, blijkens de verlenging van haar leerdoelen, nog een weg te gaan. Zij toont met deze stukken dan ook niet aan dat zij in België een mate van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ze maakt een arbeidsovereenkomst met (...) NV over waarbij zij als voltijds wasserijarbeidster voor onbepaalde duur werd aangeworven. Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene op die manier vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Echter volstaat deze tewerkstelling gelet op de korte verblijfsduur, het gebrek aan gezinsbanden met in België verblijvende personen en de weinige bewijzen van integratie op sociaal en cultureel vlak niet om haar verblijfsrecht te behouden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Tot slot moet er op gewezen worden dat de socio-economische integratie waar betrokkene zich thans op beroept het gevolg is van het verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendsels, met name door middel van een schijnhuwelijk, heeft verkregen, waardoor deze "vruchten" ook door dit bedrog zijn aangetast. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk of van enig gezondheidsprobleem dat betrokkene zou beletten terug te keren naar Ghana is geen sprake.

Zoals hierboven reeds werd aangemerkt, is er geen sprake van enig beschermenswaardig gezinsleven. Het huwelijk van betrokkene met de heer M. (...) wordt in België niet erkend. Bovendien wonen betrokkene en de referentiepersoon niet meer samen en blijkt betrokkene zelfs niet te weten waar haar beweerd echtgenoot thans verblijft. Deze laatste werd ambtshalve geschrapt. Betrokkene woont op hetzelfde adres als een andere man, maar er blijkt niet uit het dossier dat zij met die man een relatie zou hebben. Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht in België. Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of zij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien zij nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte het verblijfsrecht van verzoekster intrekt op grond van artikel 74/20, §2 Vw.

Conform artikel 74/20, §2 Vw. kan de minister of zijn gemachtigde, behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens de Vreemdelingenwet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt doe bijgedragen hebben tot het verkrijgen van het verblijf.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat in casu zowel artikel 74/20 Vw., als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 geschonden zijn, nu verzoekster geen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd om een verblijfsrecht te bekomen.

2.1.2.

Integendeel, verzoekster heeft een rechtsgeldige Ghanese huwelijksakte voorgelegd, volgend uit een in Ghana wettig afgesloten huwelijk.

Dat dit huwelijk evenwel voorheen door verweerder erkend werd en aan verzoekster een verblijfskaart F werd afgeleverd.

Nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Eeklo op 31 juli 2023 weigerde het buitenlandse huwelijk van verzoekster te erkennen, ging verweerder zonder meer over tot intrekking van haar verblijfsrecht.

Dat verweerder evenwel erkent dat de huwelijksakte van verzoekster niet vervalst is, doch poneert dat het huwelijk onder valse voorwendsels zou zijn aangegaan, zoals zou blijken uit het door het parket gevoerde onderzoek.

Dat verzoekster vooreerst geen kennis heeft van de inhoud van dit onderzoek, zodat er sprake is van een schending van de rechten van de verdediging.

Dat verweerder verwezen heeft naar de inhoud van het negatieve advies van het parket dd. 19 juli 2027, doch het niet duidelijk is of dit het volledige advies van het parket betreft.

Dat bovendien de gronden van het parket om tot een dergelijke beslissing is gekomen, zeer karig zijn, nl. verzoekster en haar echtgenoot zouden niet veel over elkaar weten (waaruit dit zou blijken is al evenmin duidelijk), verzoekster zou nog kinderen hebben in Ghana (verzoekster ziet niet in wat haar kinderen hiermee te maken hebben) en haar echtgenoot zou niet thuis geweest zijn tijdens de huisbezoeken (wat logisch is aangezien hij werkt).

Door het verblijfsrecht van verzoekster en haar zoon in te trekken op grond van artikel 74/20, §2 Vw. gaat verweerder er bovendien ook automatisch vanuit dat het niet bekomen van een erkenning van een buitenlandse huwelijksakte onmiddellijk het bestaan van fraude in de zin van artikel 74/20, §2 Vw. impliceert.

Dit klopt echter geenszins. In de praktijk gebeurt het maar al te vaak dat in het buitenland gehuwde in eerste instantie hun huwelijk via de burgerlijke dan wel administratieve procedures niet goedgekeurd krijgen, doch vervolgens bij een tweede poging de bestuurlijke overheid dan wel de burgerlijke rechtbank wél kunnen overtuigen dat hun huwelijk geen schijn is.

Vaak wordt bij een tweede poging zorgvuldiger aan dossieropbouw gedaan (meestal met meer begeleiding) én vertoont het tijdsverloop en de hardnekkigheid des te duidelijker aan dat het niet om een opportunistisch schijnhuwelijk gaat.

Men kan al deze huwelijk moeilijk als frauduleuze misdrijven in de zin van art. 74/20, §2 Vreemdelingen bestempelen. Het administratief niet erkend krijgen van een buitenlandse huwelijksakte impliceert dan ook niet automatisch dat ook de strafrechtelijk gesanctioneerde intenties of begane fraude zouden zijn aangetoond.

Bovendien zijn verzoekster en haar echtgenoot geenszins akkoord met het niet erkennen van hun Ghanese huwelijken en overwegen zij een procedure tot erkenning van hun buitenlandse huwelijk aan te spanne;

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 74/20, §2 van de Wet van 15 december 1980.

Minstens is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd, nu verweerder enkel poneert dat uit het gevoerde onderzoek door parket en politie zou blijken dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan en minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Nergens wordt de volledige inhoud van dit dossier aan verzoekster ter kennis gebracht en blijkt of alle redenen vermeld zijn waarom het parket tot een dergelijk oordeel kwam.

De gevolgtrekking van verweerder wordt in de bestreden beslissing dan ook niet, minstens niet voldoende gemotiveerd, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat verzoekster verder opmerkt dat haar Ghanese huwelijk voorheen wel werd erkend door verweerder nu aan verzoekster een F-kaart werd afgeleverd.

Dat verweerder gehouden is zijn eerdere beslissing te respecteren en hierop geenszins kan terugkomen zonder enige afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Verzoekster werd in België in het bezit gesteld van een verblijfsdocument, zodat haar rechten zijn toegekend door de Belgische overheid op grond van haar Ghanese huwelijk.

Het gegeven dat verzoeksters buitenlandse huwelijk thans niet erkend wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Eeklo (waartegen overigens nog een beroepsmogelijkheid openstaat), doet niets af aan de geldigheid van dit Ghanese huwelijk an sich, afgesloten volgens de wettelijk vigerende regels in Ghana.

Dat op grond van de intrekkingssleer aan het verblijfsrecht van verzoekster geen einde kan worden gesteld, nu de afgifte van een verblijfskaart een regelmatige administratieve rechtshandeling was die t.a.v. verzoekster rechten heeft doen ontstaan en die bijgevolg niet zomaar kunnen worden beëindigd.

De beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht is dan ook strijdig met het rechtzekerheidsbeginsel.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de klassieke intrekkingssleer die door de Raad van State sinds lang wordt toegepast en waarbij een administratieve rechtshandeling die geen rechten heeft doen ontstaan, steeds, en ongeacht het al of niet regelmatige karakter ervan, mag worden ingetrokken indien de overheid van oordeel is dat het algemeen belang zulks vereist.

Een regelmatige administratieve rechtshandeling die rechten heeft verleend, kan daarentegen niet worden ingetrokken. Zulks wordt geacht strijdig te zijn met de rechtzekerheid (zie o.a. RvS, 7 april 2014, nr. 227.058).

In casu kan de afgifte van de F kaart aan verzoekster geenszins als een onwettige bestuurshandeling worden omschreven, zodat haar verblijfsrecht dient behouden te blijven.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster niet erkend wordt en dit op basis van de artikelen 27, 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 WIPR, waartoe verweerder nochtans gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde huwelijksakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde huwelijksakte een rechtsgeldige huwelijksakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat het huwelijk van verzoekster onder valse voorwendselen zou zijn gebeurd (waarbij de familierechtbank overigens nog dient te oordelen of dit al dan niet het geval was), kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie om de huwelijksakte van verzoekster niet te erkennen, zodat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat de huwelijksakte van verzoekster niet rechtsgeldig zou zijn of hieraan geen gevolgen kunnen verleend worden.

Nergens uit de motivering blijkt een bepaling waaruit de echtheid of de geldigheid van de Ghanese huwelijksakte wordt aangetast, deze een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde huwelijksakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Meer bepaald wordt gesteld dat verzoekster nog maar twee jaar in België verblijft en dan ook verondersteld mag worden dat verzoekster nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Immers, verzoekster heeft in haar schrijven uiteengezet dat zij aan het werk is en zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, zodat zij geenszins een beroep doet op enige sociale bijstand, zij geïntegreerd is in de samenleving en zij haar socio-economische belangen in België heeft.

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekster een inschrijvingsformulier voor taallessen heeft voorgelegd, alsook een document waaruit blijkt dat de leerdoelen worden verlengd, doch dit zouden slechts zeer prille stappen naar integratie zijn en verzoekster zou nog een lange weg te gaan hebben.

Dat verzoekster evenwel reeds geruime tijd aan het werk is, zodat zij dankzij haar tewerkstelling op de werkvloer Nederlands leert. Door deze tewerkstelling heeft verzoekster bovendien minder tijd om nog extra Nederlandse bijscholing te volgen. Verzoekster spreekt evenwel al goed Nederlands en doet bovendien al het nodige om zich te integreren.

Verzoekster werkt en spreekt de taal, zodat dit dan ook bezwaarlijk als 'prille stappen' kunnen worden omschreven, zoals de bestreden beslissing ten onrechte doet.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de economische integratie van verzoekster opmerkt dat het positief is dat verzoekster op die manier vermijdt ten laste te vallen van de overheid, doch deze economische integratie zou geen afdoende reden zou zijn om geen einde te stellen aan haar verkregen verblijfsrecht.

Verzoekster zou op een economisch actieve leeftijd zijn en haar leeftijd en gezondheidstoestand zouden toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Dat het evenwel onredelijk is te stellen dat met de economische integratie van verzoekster geen rekening moet worden gehouden, temeer daar verzoekster en de maatschappij niets kost en zijn nooit ten laste is geweest van de overheid. Integendeel, door haar onafgebroken tewerkstelling draagt verzoekster sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

Dat verzoekster ook in het land van herkomst zou kunnen werken, is bovendien een veronderstelling van verweerder die door niets gestaafd wordt.

De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk.

Bovendien is verweerder niet nagegaan of verzoekster en haar Nederlandse echtgenoot nog een familieband hebben en zij nog een gezinscel vormen en dit louter omwille van de niet erkenning van het huwelijk, niettegenstaande mogelijks beroep zal aangetekend worden bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Door de gezinscel niet te onderzoeken, heeft verweerder het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2 In een tweede middel, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat verzoekster en haar echtgenoot nog een gezinscel hebben en zij, ondanks de weigering tot erkenning van hun buitenlandse huwelijk, nog steeds gehuwd zijn.

Door het nemen van de bestreden beslissing mét bevel om het grondgebied te verlaten is het echter reëel dat verzoekster dient terug te keren naar Ghana, waarbij zij gescheiden zal worden van haar echtgenoot en het kerngezin uit elkaar gehaald wordt.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat verzoekster gehuwd is met haar Nederlandse echtgenoot en zij samen een gezinscel onderhouden, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

Bovendien vallen ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, nergens werd door verweerder onomstootbaar aangetoond dat verzoekster fraude heeft gepleegd bij het bekomen van een verblijfsrecht, noch werd aangetoond dat verzoekster geen gezinscel heeft met haar echtgenoot.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.3 In een derde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 54 en 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : "Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken".

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoekster geen gezondheidsproblemen, noch minderjarige kinderen in het rijk zou hebben en zij geen relatie (meer) heeft.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/20, §2 Vw. teneinde aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Eeklo geweigerd heeft het huwelijk van verzoekster te erkennen, doch hieruit geenszins blijkt dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van een verblijf.

Dat verweerder dan ook ten onrechte gebruikt heeft gemaakt van artikel 74/20, §2 Vw., terwijl hij diende te verwijzen naar artikel 54 juncto 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 54 : "Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken".

Artikel 58 : "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag".

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "zo nodig" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 juncto 58 van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoekster gezond is, geen minderjarige kinderen heeft en geen relatie heeft, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 54 juncto 58 Verbljfsbesluit."

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat

de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder neemt een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en verwijst hierbij naar artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat verzoekster een verblijfsrecht bekam in functie van haar Nederlandse echtgenoot, doch dat uit nader onderzoek is gebleken dat hun Ghanese huwelijksakte in België niet kan worden erkend en dat verzoekster blij heeft gegeven van frauduleuze intenties door zich hierop te beroepen met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder besluit dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan, namelijk om een verblijfsrecht te kunnen bekomen in België. Verder wordt aan verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarbij wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat het legaal verblijf van verzoekster is verstreken.

Verzoekster voert een schending van de formele motiveringsplicht aan omdat er zou worden verwezen naar artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Verzoekster meent dat verweerder in de plaats daarvan echter had moeten verwijzen naar de artikelen 54 en 58 van het Vreemdelingenbesluit, waaruit volgt dat er op hem geen verplichting rust om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan verzoekster de schending aanvoert, luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Samen met verweerder, stelt de Raad vast dat deze bepaling *in casu* geen toepassing vindt. Immers wordt het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken met toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. De rechtsgrond van de bestreden beslissing betreft geen van de in artikel 54 of artikel 58 van de Vreemdelingenwet vermelde bepalingen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, wordt haar verder geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet maar wel met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt ‘moet’ de minister dus in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Verzoekster betwist niet dat haar legaal verblijf in België verstreken is. Voormelde bepaling vermeldt evenwel expliciet dat dit enkel het geval is “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Zoals hierna nog zal blijken, maakt verzoekster echter geen schending van enige internationale bepaling aannemelijk en maakt ze dus ook niet aannemelijk dat verweerder *in casu* op kennelijk onredelijke wijze besliste om haar een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. *In casu* heeft verweerder hieraan voldaan. De artikelen 54 en 58 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar verzoekster verwijst, verhinderen niet dat verweerder in de voorliggende situatie een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft.

De uiteenzetting in de bestreden beslissing verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekster bekritiseert vooreerst dat ze geen kennis heeft gekregen van de inhoud van het onderzoek van het parket van Oost-Vlaanderen, hetgeen heeft geleid tot een negatief advies inzake de erkenning van haar Ghanese huwelijksakte. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een negatief advies van 19 juli 2023, doch is het onduidelijk of dit het volledige advies van het parket betreft. Verzoekster bekritiseert verder dit negatief advies van het parket door te stellen dat de gronden om tot dit advies te komen 'zeer karig' zijn.

Uit nazicht van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat het negatief advies van het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen van 19 juli 2023 zich integraal in dit administratief dossier bevindt. Het administratief dossier lag voor bij de Raad, zodat het verzoekster vrijstond om dit te raadplegen. Verzoekster toont niet aan dat ze tevergeefs heeft getracht inzage te krijgen in het administratief dossier. Bovendien bevat de bestreden beslissing een volledig uittreksel van het negatief advies van 19 juli 2023, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd waar ze voorhoudt dat ze geen kennis zou hebben gekregen van de inhoud van het negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat nergens de volledige inhoud van het negatief advies van het parket aan haar ter kennis werd gebracht of dat niet zou blijken of alle redenen voor dit negatief advies worden vermeld.

Waar verzoekster verder een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De aangevoerde schending van bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 4 mei 2016 die onder meer artikel 74/20 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, blijkt dat een intrekking van een verblijfsrecht kan voor diegene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog:

*“Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). [...] Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.). [...] 7.2. Intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling: De intrekking is “la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu’elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n’avoir jamais existé; il a donc le même effet qu’une annulation” (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 425; zie ook A. DELBLOND, *Abrogation et retrait de l’acte administratif unilatéral*, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014). In principe is de individuele rechtshandeling die een recht doet ontstaan onaantastbaar. Sommige uitzonderingen zijn echter toegelaten, zoals de intrekking van de onregelmatige en vernietigbare rechtshandeling of de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling die door bedrog is verkregen, wat de toepassing is van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 426). De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429). De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer. [...]” (Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 9-12).*

en:

*“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54, 1696/001, p.10).*

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het huwelijk van verzoekster met haar vermeende Nederlandse echtgenoot, afgesloten te Ghana op 6 januari 2021, niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens de vaststelling van schijnhuwelijk na onderzoek door het parket. In de bestreden beslissing worden de motieven van het parket om tot een negatief advies te komen, hernomen en wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster aangebrachte elementen de analyse van het parket niet weerleggen. Het motief van het schijnhuwelijk kan in redelijkheid worden beschouwd als het verstrekken van valse of misleidende informatie in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de middelen van verzoekster erop zijn gericht om aan te tonen dat er geen sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, waarbij verzoekster verwijst naar de desbetreffende artikelen in het WIPR en hekelt dat verweerder niet overeenkomstig het Ghanese recht de rechtsgeldigheid van haar huwelijksakte heeft onderzocht, merkt de Raad op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. De rechtbank van eerste aanleg is bevoegd om zich uit te spreken aangaande het bestaan van een schijnhuwelijk. Er blijkt niet dat verzoekster en haar vermeende echtgenoot reeds een beroep hebben ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster geen dienstige stukken heeft overgemaakt aan verweerder welke de vaststellingen van het openbaar ministerie of van de ambtenaar van de burgerlijke stand zouden kunnen tegenspreken. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om zich aan te sluiten bij de bevindingen van het negatief advies.

Het feit dat verweerder reeds eerder een F-kaart toekende aan verzoekster op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat hij alsnog gebruik maakt van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 van de

Vreemdelingenwet wanneer naderhand blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt dat de intenties van het huwelijk, dat een schijnhuwelijk blijkt te zijn, pas effectief duidelijk werden na de toekenning van het verblijfsrecht. Immers werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart op 29 september 2022 en stelde het parket van Oost-Vlaanderen pas op 19 juli 2023 een negatief advies op. Artikel 27 van het WIPR heeft betrekking op de *de plano* erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, maar doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van verweerder op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wanneer naderhand blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte werd verkregen op grond van frauduleuze verklaringen. Verweerder kon aldus terecht verwijzen naar de niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk. Verzoekster stelt tevergeefs dat verweerder op zijn eerdere beslissing niet kon terugkomen (cf. RvS 11 maart 2019, nr. 13.216 (c)). Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Vervolgens betwist verzoekster dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan het aanwenden van valse of misleidende informatie of fraude heeft gepleegd om haar verblijfsrecht in België te bekomen. Volgens verzoekster gaat verweerder er onterecht van uit dat de niet-erkenning van haar buitenlands huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand zonder meer impliceert dat zij fraude heeft gepleegd in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Minstens zou in de bestreden beslissing onvoldoende worden gemotiveerd waarom er *in casu* daadwerkelijk sprake zou zijn van fraude.

De Raad wijst erop dat het determinerend motief van de bestreden beslissing gelegen is in het feit dat verweerder niet betwist dat verzoekster een authentieke Ghanese huwelijksakte heeft voorgelegd maar dat uit verder onderzoek door het parket van Oost-Vlaanderen is gebleken dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan, met name om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen, waardoor het handelen van verzoekster frauduleus is. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, wordt dit in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd:

“Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Accra op 06.01.2021. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Oost-Vlaanderen op 19.07.2023, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Eeklo op 31.07.2023 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen.

Het Openbaar Ministerie motiveert zijn advies als volgt:

“Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van één van de van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

- Op het moment dat mijnheer zich in mei 2021 aanbood bij de Dienst Burgerzaken voor een tenlastelegging (sic – wellicht wordt tenlastenneming bedoeld) om een D-visum voor mevrouw aan te vragen kon hij niets vertellen over haar, zelfs geen geboortedatum of plaats. Toen ze nadien samen op gesprek kwamen op 12/4/2022 bleek dat partijen elkaar niet goed kennen. Mevrouw liet een ontevreden indruk na. Aangezien mevrouw niet kan schrijven, kon zij de vragenlijst niet invullen.

- Uit informatie van de Dienst Burgerzaken blijkt dat mevrouw nog twee kinderen in Ghana heeft. Indien zij verblijfsrecht in België zou krijgen kunnen haar kinderen hier eveneens aanspraak maken in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging.

- Uit verschillende woonstcontroles blijkt dat mijnheer nooit aangetroffen kon worden op het adres (...) te 9900 Eeklo, waar hij samen met mevrouw ingeschreven staat. Uit navraag bij de burens is gebleken dat op het desbetreffende adres een vrouw alleen zou wonen, ze er geen man hebben gezien, noch kinderen en dat mevrouw in een wasserette werkt met vrije dag op dinsdag.

- Bij de woonstcontrole van 17 januari 2023 werd mijnheer andermaal niet aangetroffen. Mevrouw deelde toen mee ruzie te hebben met mijnheer, dat ze hem al twee maanden niet meer gezien had en ze hem ook niet meer kon bereiken.

- De politie ontving informatie van het sociaal secretariaat over mijnheer dat zijn laatst gewerkte dag bij zijn werkgever, (...), 28/10/2022 was. Zijn contract werd beëindigd wegens ongewettigde afwezigheid.

- Mevrouw diende al eerder een visumaanvraag in, met name op 5/4/2019 voor Frankrijk (type C-30 dagen) omwille van toeristische redenen. De aanvraag werd haar geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende aangetoond werden, noch toonde ze aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om het verblijf en de terugkeer te bekostigen.

- De bovenstaande elementen tonen aan dat er van een duurzame relatie tussen partijen geen sprake is. Nu mevrouw niet weet waar mijnheer zich ophoudt en er kennelijk geen enkel contact (meer) is tussen partijen

kan er alleen maar worden besloten dat partijen het buitenlands huwelijk zijn aangegaan enkel en alleen om mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel toe te kennen.”

Betrokkene werd per brief van 11.10.2023 in kennis gesteld van het feit dat de DVZ overwoog haar verblijfsrecht in te trekken omdat haar huwelijk een schijnhuwelijk betrof. Er werd haar onder meer de kans geboden om elementen aan te brengen over de aard en de hechtheid van haar gezinsbanden. Betrokkene maakte via haar advocaat ongedateerde foto's over. Van deze foto's werden de helft vermoedelijk op de dag van het huwelijk genomen (te zien aan de klededrucht en het feit dat de betrokkenen aan een tafel aktes lijken te ondertekenen).

Van de andere (bijzonder onduidelijke) foto's kan niet afgeleid worden waar, wanneer en in welke context ze werden genomen. Twee ervan vermelden “Saturday” zonder verdere datum. Deze foto's volstaan niet om de analyse van het parket te weerleggen. Betrokkene zijn nu al drie jaar gehuwd, van hen mag verwacht worden dat ze meer en meer overtuigende stukken kunnen overmaken die de opbouw van een duurzame levensgemeenschap kunnen staven.

Bovendien werd mijnheer M. (...) OP 03.10.2023 ambtshalve geschrapt. Het voorstel daartoe dateert reeds van 21.03.2023. Betrokkenen wonen dus al minstens sedert maart 2023 niet meer op hetzelfde adres.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat niet uit het dossier blijkt dat betrokkene of haar echtgenoot stappen hebben ondernomen om het huwelijk via de familierechtbank te laten erkennen.

Tot slot is ook het feit dat betrokkene en de Nederlandse referentiepersoon tussen 11.03.2022 en 03.10.2023 officieel ingeschreven stonden op hetzelfde adres – hoewel mijnheer klaarblijkelijk op 21.03.2023 al niet meer in de woning woonde - geen afdoende bewijs van een gezinsleven (RvV nr. 189 065 van 28.06.2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”). Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande bevindingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek en de elementen van het administratief dossier dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Unieburger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”

*Verzoekster geeft met haar algemeen betoog aan het oneens te zijn met de beoordeling gedaan door verweerder en het parket, waaruit louter haar subjectieve overtuiging blijkt dat het *in casu* niet om een schijnhuwelijk zou gaan. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekster toont verder niet aan dat verweerder op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet niet zou mogen overgaan tot het intrekken van het verblijf wanneer wordt vastgesteld dat er sprake is van fraude. Ze brengt evenmin enig concreet element aan waaruit zou blijken dat verweerder op onterechte wijze fraude heeft vastgesteld. Verweerder kwam dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling dat uit verder onderzoek blijkt dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan.*

Vervolgens verwijst verzoekster naar artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient te houden met “de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”. Volgens verzoekster wordt met deze elementen onvoldoende rekening gehouden. Verzoekster stelt dat ze aan het werk is; dat ze Nederlandse lessen volgt; dat ze geen beroep doet op enige sociale bijstand; dat ze geïntegreerd is en dat ze socio-economische belangen in België heeft. Ze betoogt dat het onredelijk is te stellen dat met de economische integratie geen rekening dient te worden gehouden en dat haar inspanningen om zich te integreren bezwaarlijk als ‘prille stappen’ kunnen worden gezien. Wat betreft de band met haar vermeende

Nederlandse echtgenoot, voert verzoekster aan dat er niet werd onderzocht of ze samen nog een gezinscel vormen waardoor het onderzoek van verweerder onzorgvuldig zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 november 2023 in kennis werd gesteld van het feit dat er een onderzoek is opgestart naar de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet en haar werd gevraagd alle documenten die nuttig kunnen zijn betreffende de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, over te maken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 11.10.2023 een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Eeklo. Betrokkene maakte naar aanleiding van dit onderzoek de volgende stukken over:

- Kopie paspoort en visum*
- Voltijdse arbeidsovereenkomst met (...) NV van onbepaalde duur*
- Loonfiches*
- Inschrijvingsformulier Nederlandse lessen schooljaar 2022-2023 + verlenging leerdoelen*
- Foto's*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten.” Er werden na 11.12.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinstoestand in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Zij heeft geen kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Ze woont thans in bij een andere man. Echter blijkt niet uit het dossier of de door betrokkene aangereikte stukken dat ze met die man een relatie zou hebben. Zoals hierboven reeds werd aangehaald vormt het feit dat twee personen op hetzelfde adres staan ingeschreven geen afdoende bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven.

Betrokkene kwam op 24.02.2022 aan in België, nu dus iets meer dan twee jaar geleden. Zij verblijft nog niet zéér lang in België.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de sociale, culturele of familiale banden die zij heeft met haar herkomstland, waardoor het redelijk is te stellen dat deze geen bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing. Zij zou er blijkens het onderzoek van het parket nog twee kinderen hebben. Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, waardoor mag verondersteld worden dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Verder worden een aantal stukken overgemaakt waarmee betrokkene wellicht haar integratie in België wenst aan te tonen.

Vooreerst wordt een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen voorgelegd alsook een document waaruit blijkt dat betrokkene leerdoelen werden verlengd. Het gaat hier echter nog om zeer prille stappen naar integratie op sociaal en cultureel vlak. Betrokkene heeft, blijkens de verlenging van haar leerdoelen, nog een weg te gaan. Zij toont met deze stukken dan ook niet aan dat zij in België een mate van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ze maakt een arbeidsovereenkomst met (...) NV over waarbij zij als voltijds wasserijarbeidster voor onbepaalde duur werd aangeworven. Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene op die manier vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Echter volstaat deze tewerkstelling gelet op de korte verblijfsduur, het gebrek aan gezinsbanden met in België verblijvende personen en de weinige bewijzen van integratie op sociaal en cultureel vlak niet om haar verblijfsrecht te behouden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Tot slot moet er op gewezen worden dat de socio-economische integratie waar betrokkene zich thans op beroept het gevolg is van het verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendsels, met name door middel van en schijnhuwelijk, heeft verkregen, waardoor deze “vruchten” ook door dit bedrog zijn aangetast. Het is bijgevolg

redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.”

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze aanvoert dat met de persoonlijke elementen vermeld in artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet onvoldoende rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder aan verzoekster heeft gevraagd alle pertinente informatie met betrekking tot de daarin vermelde elementen over te maken. Verzoekster is aan deze vraag tegemoet gekomen door een kopie van haar paspoort en haar visum; een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur; loonfiches; een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen en een verlenging van de leerdoelen alsook foto's met haar vermeende echtgenoot over te maken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder over deze elementen heeft gemotiveerd, zodat het aan verzoekster toekomt om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn. Verzoekster toont niet aan dat verweerder, op grond van de informatie die hem werd bezorgd, ondeugdelijk heeft geoordeeld dat haar huwelijk er louter op was gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en het huwelijk aldus niet werd erkend in België; dat verzoekster iets meer dan twee jaar in België verblijft, hetgeen nog niet heel lang is; dat verzoekster geen elementen heeft aangevoerd met betrekking tot de sociale, culturele en familiale banden die ze heeft met haar land van herkomst waardoor het redelijk is te stellen dat dit element geen bezwaar vormt voor het nemen van de bestreden beslissing; dat verzoekster zeer prille stappen naar integratie heeft gezet doch met de voorgelegde stukken niet aantoont dat ze in België een bepaalde mate van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de tewerkstelling van verzoekster in België niet volstaat om haar verblijfsrecht te behouden. Tenslotte motiveert verweerder nog dat de socio-economische integratie van verzoekster het gevolg is van een verblijfsrecht dat zij onder valse voorwendsels heeft bekomen. Deze motieven komen de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor.

Wat de gezinssituatie betreft, merkt de Raad verder op dat artikel 8 van het EVRM zich niet verzet tegen het optreden van de overheidsorganen tegen schijnhuwelijken. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters huwelijk blijkt echter geen werkelijk en oprecht huwelijk te zijn. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM omdat volgens de bestreden beslissing het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend aangezien het huwelijk werd aangegaan met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht, waardoor het zelfs blijk geeft van frauduleuze intenties van verzoekster. Er blijkt niet dat verzoekster zich tegen de niet-erkenning van haar huwelijk in België heeft verzet bij de rechtbank van eerste aanleg. Haar betoog dat ze, ondanks de niet-erkenning van haar huwelijk in België, nog steeds gehuwd is en door de bestreden beslissing terug naar Ghana zal moeten keren waardoor ze zal worden gescheiden van haar echtgenoot, is niet dienstig. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat blijkens de bestreden beslissing en het administratief dossier verzoekster al geruime tijd niet meer samenwoont met haar vermeende echtgenoot, die overigens op 3 oktober 2023 van ambtswege werd geschrapt. Verzoekster maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt op dat vlak met haar betoog aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN